

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΟΛΕΩΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΠΡΟΕΞΑΡΧΕΙ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΚΟΥΦΡ ΣΜΕΑ

Κούφρ Σμέα, Δυτική Γαλιλαία, 10 Φεβρουαρίου 2024

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ', προεξήρξε Θείας Λειτουργίας ἐν τῷ νεοδημητῷ περικαλλεῖ Ναῶ τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης εἰς τήν κώμην Κούφρ Σμέα, τήν πρωίαν τοῦ Σαββάτου 10^{ης} Φεβρουαρίου 2024.

Τόν Μακαριώτατον ἐσυνώδευσαν καί συνελειτουργήσαν μετ' αὐτοῦ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης Ἀρίσταρχος καί ὁ παρεπιδημῶν Μητροπολίτης Καζάν κ. Κύριλλος τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, τοὺς ὁποίους ὑπεδέχθη ἐνθέρμως ἡ Κοινότης τῆς κώμης ταύτης, μεταξύ τῶν ὁποίων καί μέγας ἀριθμός Σεΐχηδων τῆς φυλῆς τῶν Δρούζων. Ὁ ἐπί κεφαλῆς τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κούφρ Σμέα, κ. Yasser Ghadhban καί μέλη τοῦ Συμβουλίου ὑπεδέχθησαν τήν Πατριαρχικήν Συνοδείαν, τοὺς Προέδρους καί τά μέλη τῶν τοπικῶν Ποιμαντικῶν Συμβουλίων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀκκρης – Πτολεμαΐδος. Ὁ Ἕλλην Πρόξενος εἰς τήν Χάϊφαν κ. Κωνσταντῖνος Ζηνόβιος καί ὁ Πρόξενος τῆς Ρωσικῆς Ὁμοσπονδίας Δρ. Amin Safiya ἦσαν μεταξύ τῶν παρευρισκομένων εἰς τήν θείαν Λειτουργίαν, τῇ συμμετοχῇ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος ἐντοπίων καί Χριστιανῶν ἐκ τῶν ὁμόρων πόλεων καί κωμῶν τῆς Γαλιλαίας.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν, ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον, τονίζων τήν ἀναγκαιότητα διατηρήσεως τῆς συνοχῆς μεταξύ ἀδελφῶν τῆς ἰδίας οἰκογενείας, δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι ὁ φιλόξενος καί ἀσφαλῆς οἶκος, ὁ συνάγων τοὺς πιστοὺς καί θεμελιῶν αὐτοὺς ἐν τῇ πέτρᾳ τῶν ἐντολῶν τῆς ἀγάπης καί τῆς ἀρμονίας, ἰδίᾳ δέ ἀνεφέρθη εἰς τήν διατήρησιν ἀγαστῶν σχέσεων τοῦ κοινωνικοῦ ἵστοῦ τῆς κώμης Κούφρ Σμέα.

Ἐπειτα ὁ Πατριαρχικός Ἐπίτροπος Ἀκκρης, Ἀρχιμανδρίτης π. Silwanos Hanouneh, προσεφώνησεν εἰς τήν αἵθουσαν ἐκδηλώσεων τοῦ Ναοῦ, καλωσορίζων τόν Μακαριώτατον καί τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς εἰς τήν κώμην Κούφρ Σμέα, συγχαίρων τήν ἐνορίαν καί ἐκφράζων τήν ἱκανοποίησίν του διὰ τήν συμφιλίωσιν τῶν ἐνοριτῶν αὐτῆς, ἡ ὁποία ἐπραγματοποιήθη σήμερον ἔπειτα ἀπό πολλάς δεκαετίας.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ π. Σιλουανός ἐπαρουσίασε τόν ἐπί κεφαλῆς τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου τοῦ Kufr Sumei, ὁ ὁποῖος ἐξεφώνησε μίαν συγκινητικήν ὁμιλίαν, ἐκφράζων τήν χαράν αὐτοῦ δι' αὐτήν τήν ἐκδήλωσιν, καί ψάλλων ἕν ᾧσμα μέ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην Ἀγίου Εὐαγγελίου: «ἵνα πάντες ἔν ᾧσι, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοί κἀγὼ ἐν σοί, ἵνα καί αὐτοί ἐν ἡμῖν ἔν ᾧσιν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύῃ ὅτι σύ με ἀπέστειλας», (Ἰωάν. 17:21).

Ὅμοίως ὁ κ. Bassam Nasser ἐκαλωσώρισεν ἐνθέρμως τήν Συνοδείαν καί τοὺς παρευρισκόμενους, συγχαίρων τήν ἐνορίαν διὰ τό ἐπίτευγμα τοῦτο, τό ὁποῖον ἐπετεύχθη κατόπιν πολλῆς ἀναμονῆς, εὐχαριστῶν πάντας, ὅσοι εἰργάσθησαν διὰ τήν ὑλοποίησιν τῆς ἐορτῆς ταύτης. Ἐπειτα ὁ κ. Youssef Nasser, ἐσυνέχισε

προσφωνῶν, ἀνακαλῶν εἰς τὴν μνήμην τούς λόγους τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ περὶ ἁρμονίας καὶ ἐνότητος, ἐν τοῖς ὁποῖοις ἐστηρίχθησαν διὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὴν σύναξιν ταύτην, δι' εὐχῶν καὶ διὰ τῶν ἀόκνων προσπαθειῶν τοῦ Μακαριωτάτου. Ὁ κ. Youssef Nasser καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ διεδραμάτισαν σημαντικόν ρόλον εἰς τὴν ἐποπτεῖαν τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Ναοῦ.

Μετά τὰς προσφωνήσεις ἠκολούθησε τράπεζα παρατεθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐνορίας πρὸς τιμὴν τοῦ Μακαριωτάτου καὶ τῆς Συνοδείας Αὐτοῦ.

Ἡ θερμὴ καὶ χαρμόσυνη ἀτμόσφαιρα ἐν τῇ αἰθούσῃ ἀνέδειξε μίαν ἡνωμένην ἐνορίαν μέ καλούς ἐνορίτας, ἀκολουθοῦντας τούς λόγους τοῦ Κυρίου: «Εάν οὖν προσφέρῃς τὸ δῶρόν σου ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον κἀκεῖ μνησθῇς ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει τι κατὰ σοῦ, ἄφες ἐκεῖ τὸ δῶρόν σου ἔμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ὑπάγε πρῶτον διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου, καὶ τότε ἔλθὼν πρόσφερε τὸ δῶρόν σου», (Ματθ. 5:23, 24).

Τὸ κήρυγμα τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὸ Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας καὶ ἡ πρόποσις Αὐτοῦ ἐν τῇ τραπέζῃ παρατίθενται ὡς ἔπεται:

«Ἴδού τι καλόν ἢ τι τερπνόν ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό», (Ψαλμ. 132,1), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ θεοῦ Πατρός συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῇ ὥραίᾳ ὑμῶν πόλει Κούφρ Σμέα, ἵνα τελέσωμεν τὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας καὶ οὕτως διαδηλώσωμεν τὴν ἐν τῷ κοινῷ ποτηρίῳ τοῦ τιμίου σώματος καὶ αἵματος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν καὶ ἐνότητα ἡμῶν.

Ποιοῦμεν δέ τοῦτο ἀκούοντες εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίους πατρικὴν παράκλησιν τοῦ θεσπεσίου Παύλου λέγοντος: «παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς ἐγὼ ὁ δέσμιος ἐν Κυρίῳ ἀξίως περιπατῆσαι τῆς κλήσεως ἧς ἐκλήθητε, μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος, μετὰ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ, σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης· ἐν σῶμα καὶ ἐν Πνεῦμα, καθὼς καὶ ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν», (Ἐφ. 4, 1-4).

Ἐξαίρων τὴν ιδέαν τῆς ἐνότητος ὁ θεῖος Παῦλος λέγει: «ὁ θεὸς Πατὴρ καὶ αὐτόν [τόν Χριστόν] ἔδωκε κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τῇ ἐκκλησίᾳ, ἣτις ἐστὶ τὸ σῶμα Αὐτοῦ» (Ἐφ. 1, 22-23). «Υμεῖς ἐστε Σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους», (Α' Κορ. 12,27), «καὶ γὰρ ἐν ἐνὶ Πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἓν σῶμα ἐβαπτίσθημεν, εἴτε Ἰουδαῖοι εἴτε Ἕλληνες, εἴτε δοῦλοι εἴτε ἐλεύθεροι, καὶ πάντες εἰς ἓν Πνεῦμα ἐποτίσθημεν», (Α' Κορ. 12,13) ἐπιστέλλει πρὸς Κορινθίους.

Ἐξ ἄλλου, ἀντιλαμβανόμενος τὸν κίνδυνον καὶ τὸ ἀπροσδόκητον κακόν τῆς διχοστασίας ὁ σοφὸς Παῦλος μετὰ θερμῆς ἀγάπης ἐπαινεῖ καὶ πάλιν τούς Κορινθίους λέγων: «Παρακαλῶ δέ ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τὸ αὐτό λέγητε πάντες, καὶ μὴ ᾗ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἦτε δέ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοί καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ», (Α' Κορ. 1, 10).

Ὅντως, ἀδελφοί μου, τὰ σχίσματα καὶ αἱ διχόνοιαί διαμελίζουν τὴν Ἐκκλησίαν κατὰ τόπους, δηλονότι τὴν χριστιανικὴν ἡμῶν κοινότητα εἰς ἀνταγωνιζομένας

ὁμάδας καί διαψεύδουν τό γεγονός ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Προσέτι τά σχίσματα καί αἱ διχόνοια ἀντιστρατεύονται τήν ἀποστολήν τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ δέ ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν μαρτυρίαν τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Κατά τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Εὐαγγελιστήν, αἱ ἔριδες καί αἱ διχοστασίαι ἀμαυροῦσιν τήν μαρτυρίαν τῆς Ἐκκλησίας διά τόν Χριστόν, ἀφ' οὗ οἱ Χριστιανοί ἀναγνωρίζονται ὡς μαθηταί Αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν ἀμοιβαίαν αὐτῶν ἀγάπην. «Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοί μαθηταί ἐστε, ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις», (Ἰωάν. 13, 35).

Κατά τόν Ἀπόστολον Παῦλον, ἡ διαίρεσις τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τοὔτέστιν τῆς Ἐκκλησίας, φανερώνει τά ἔργα τῆς σαρκός, τά ὅποια τροφοδοτοῦν τήν ἀμαρτίαν, (Πρβλ. Γαλ. 5,19). Ἀντιθέτως ἡ ἐν Χριστῷ ἐνότης τῶν πιστευόντων εἰς τόν Χριστόν εἶναι καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: «ὁ δέ καρπός τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια· κατά τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος», κηρύττει καί πάλιν ὁ θεῖος Παῦλος.

«Ἴδού τι καλόν ἢ τι τερπνόν, ἀλλ' ἢ τό κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τό αὐτό», (Ψαλμ. 132,1), λέγει ὁ ψαλμωδός. Ναί, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία γενικώτερον καί ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων εἰδικώτερον εἶναι τό κατοικητήριον τοῦ θεοῦ: «Χαῖρε Σιών ἁγία μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, θεοῦ κατοικητήριον», ἀναφωνεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Εἶναι δέ ἡ Ἐκκλησία τοῦ θεοῦ κατοικητήριον, διότι εἰς αὐτήν ἀφ' ἐνός μέν ἐδόθη τό μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον. Ἀφ' ἐτέρου δέ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διά τῆς Ἐκκλησίας ἀπολαμβάνομεν «τόν καρπόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», (Γαλ. 5,22) . Διά τοῦτο ὁ μακάριος Παῦλος εἰς τήν πρός Τιμόθεον, τόν μαθητήν αὐτοῦ, ἐπιστολήν αὐτοῦ λέγει: «Ταῦτά σοι γράφω ... ἵνα εἰδῇς πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ θεοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἣτις ἐστίν Ἐκκλησία θεοῦ ζῶντος, στῦλος καί ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας», (Α' Τιμ. 3, 14-15).

Καί ἀναλυτικώτερον: Σοῦ γράφω ταῦτα, ἵνα γνωρίζης πῶς πρέπει κανεῖς νά πολιτεύηται καί νά συμπεριφέρηται εἰς τήν οἰκίαν καί τήν οἰκογένειαν τοῦ θεοῦ, δηλαδή εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ζωντανός. Εἶναι δέ ἡ Ἐκκλησία ἄλλος στῦλος καί θεμέλιον στερεόν, τό ὅποῖον ὑποβαστάζει τήν ἀλήθειαν.

Αὐτόν ἀκριβῶς τοῦτον «τόν Οἶκον τοῦ θεοῦ» ἀποτελεῖ καί τό Ρωμαιορθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, οἱ κάτοικοι τοῦ ὁποίου δέν εἶναι ἄλλοι ἀπό τό εὐλαβές Χριστεπώνυμον αὐτοῦ ποίμνιον, τό ὅποῖον διαβιοῖ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ. Μέ ἄλλα λόγια, τό Πατριαρχεῖον ἀπεδείχθη ὅτι εἶναι ἡ αὐθεντική τροφός Μητέρα, ἡ ὁποία, ὡς λέγει ἡ Ἁγία Γραφή «ἐκύκλωσε τόν λαόν αὐτῆς καί ἐπαίδευσεν αὐτόν καί διεφύλαξεν αὐτόν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ», (Πρβλ. Δευτερ. 32,10). Ὁ δέ ἀρχηγός καί τελειωτής τῆς πίστεως ἡμῶν Κύριος Ἰησοῦς Χριστός (Πρβλ. Ἑβρ. 12,2) λέγει: «Τόν ἐρχόμενον πρός με οὐ μή ἐκβάλω ἔξω», (Ἰωάν. 5,37).

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς συνήχθημεν καί εἰς τοῦτο ἐκλήθημεν πάντες ἡμεῖς σήμερον ἐν τῇ σεβαστῇ ὑμῶν Κοινότητι, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἵνα διαδηλώσωμεν τήν πρός ἀλλήλους ἀγάπην καί τήν ὁμόνοιαν τῆς «καλῆς ὁμολογίας ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων», (Α' Τιμ. 6,12), τήν ἐνότητα δηλονότι τῆς πίστεως καί τήν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Εἰς τοῦτο μάς καλεῖ καί τό θεόπνευστον παράγγελμα τοῦ οὐρανοβάμονος Παύλου λέγοντος: «νυνί δέ ἀπόθεσθε καί ὑμεῖς τά πάντα, ὀργήν, θυμόν, κακίαν... μή ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους, ἀπεκδυσάμενοι τόν παλαιόν ἄνθρωπον σύν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ καί ἐνδυσάμενοι τόν νέον τόν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν», (Κολ. 3, 8-10). Μέ ἄλλα λόγια, ὁ ἀπώτερος σκοπός τοῦ ἐνδυσσάμενου τόν ἀνακαινούμενον ἄνθρωπον, δηλ. τόν γενόμενον καινούργιον, εἶναι νά προοδεύῃ εἰς τήν τελείαν γνῶσιν τοῦ θεοῦ, ὁ ὅποιος εἶναι ἡ σώζουσα ἀλήθεια. «Εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τόν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ», (Ἰωάν. 18,37), «γνώσεσθε τήν ἀλήθειαν καί ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσῃ ὑμᾶς», (Ἰωάν. 8,32) λέγει Κύριος.

Πῶς ὅμως, ἀδελφοί μου, δυνάμεθα νά εἴμεθα ἐλεύθεροι ἐντός ἡμῶν, ὅταν ἡμεῖς φέρωμεν εἰς τήν καρδίαν μας τό μῖσος καί τήν κακίαν ἐναντίον τῶν συνανθρώπων μας καί μάλιστα τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν μας; Διά τοῦτο ὁ Χριστός παραγγέλλει λέγων: «Ὅταν στήκετε προσευχόμενοι, ἀφίετε εἴ τι ἔχετε κατά τινος, ἵνα καί ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἀφῇ ὑμῖν τά παραπτώματα ὑμῶν», (Μάρκ. 11,25).

Ὁμολογουμένως ἡ σημερινή λειτουργική σύναξις κλήρου καί λαοῦ καί τῶν τιμίων μελῶν τῆς Κοινότητος ὑμῶν τε καί ἡμῶν ἀποτελεῖ πρᾶξιν καί ἔργον ἱερόν. Καί τοῦτο, διότι, ὡς κηρύττει ὁ Μέγας Παῦλος, «ὁ ἐν τούτοις δουλεύων τῷ Χριστῷ εὐάρεστος ἔσται τῷ θεῷ καί δόκιμος τοῖς ἀνθρώποις, ἐπειδὴ ὁ ἀληθής καί εἰλικρινής σκοπός ἡμῶν εἶναι ἡ ἐπιδίωξις τῆς εἰρήνης καί τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους», (Πρβλ. Ρωμ. 14, 18-19).

Ἐν κατακλείδι θέλομεν νά εὐχαριστήσωμεν τούς κοπιάσαντας μετά ζήλου διά τήν ἀνέγερσιν τοῦ περικαλλοῦς τούτου ναοῦ, τόν ἐλλογιμώτατον κ. Γιοῦσεφ Νάσσερ καί τούς υἱούς αὐτοῦ, ὡς καί πάντας τούς ἠθικῶς καί ὑλικῶς συνδραμόντας διά τήν εὐπρέπειαν αὐτοῦ. Ἀμήν, ἔτη πολλά καί εἰρηνικά!

ΠΡΟΠΟΣΙΣ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΕΝ ΤΗ ΤΡΑΠΕΖΗ ΕΙΣ ΚΟΥΦΡ-ΣΜΕΑ

«Γίνεσθε δέ ποιηταί λόγων καί μή μόνον ἀκροαταί, παραλογιζόμενοι ἑαυτούς», (Ἰακ. 1,22), παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος.

Σεβαστοί ἅγιοι Πατέρες καί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἀξιότιμα μέλη τῆς Κοινότητος ἡμῶν ἐν Κούφρ Σμέα,

Δόξαν καί εὐχαριστίαν ἀναπέμπομεν τῷ ἁγίῳ Τριαδικῷ θεῷ ἐπὶ τῇ εὐλογημένῃ ταύτῃ συνάξει κλήρου καί λαοῦ σήμερον ἐν τῇ πολυπολιτισμικῇ πόλει ὑμῶν.

Ὁ σκοπός τῆς θείας Εὐχαριστιακῆς συνάξεως, τήν ὁποίαν ἐτελέσαμεν ἐν τῷ ἱερῷ καί ἀναιμάκτῳ θυσιαστηρίῳ ἦτο καί εἶναι ἡ ἐν τῇ πράξει ἐφαρμογή τῶν λόγων τοῦ Κυρίου: «Ἐντολήν καινήν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς, ἵνα καί ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», (Ἰωάν. 13,34)· καί: «εἰρήνην ἀφίημι ὑμῖν, εἰρήνην τήν ἐμήν δίδωμι ὑμῖν· οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν, μή ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία μηδέ δειλιάτω», (Ἰωάν 14,27).

Ἡ ἔλλειψις καί ἡ ἀπουσία τῆς κατὰ θεόν καί οὐχί κατὰ κόσμον ἀγάπης καί εἰρήνης εἶναι τά οὐσιαστικά αἵτια τῶν διχοστασιῶν, τῶν ἐρίδων (Γαλ. 5,20) καί τῶν πολέμων. (Ἰακ. 4,1).

Ἡ ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολή τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, οὔσης τό θεανθρώπινον Σῶμα Αὐτοῦ, δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τόν Εὐαγγελισμόν τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης καί τῆς εἰρήνης, αἱ ὁποῖαι [ἐντολαί] ἀποτελοῦν τάς προϋποθέσεις τῆς ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ ἐνότητος. «Οὐδέν οὔτω παροξύνει τόν θεόν ὡς τό Ἐκκλησίαν διαιρεθῆναι. Ἀνήρ δέ τις ἅγιος ἔφησεν: οὐδέ μάρτυρος αἷμα ταύτην τήν ἀμαρτίαν δύνασθαι ἐξαλείφειν», λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος.

Ὅσάκις συμμετέχομεν εἰς τό μέγα μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, συμμετέχομεν εἰς τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, διό καί ἡμεῖς καλούμεθα ἵνα καταγγείλωμεν τό χαρμόσυνον τοῦτο γεγονός μετὰ του ὑμνωδοῦ λέγοντες καί βοῶντες:

«Ἀναστάσεως ἡμέρα, καί λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καί ἀλλήλους περιπτυξώμεθα. Εἵπωμεν ἀδελφοί, καί τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καί οὔτω βοήσωμεν· Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζῶν χαρισάμενος».

Ἀμήν. Ἐτη πολλά καί εἰρηνικά!»